

—Τότε λοιπόν; ηρώτησεν ο Τιάρκος καταλυπημένος· δεν θα πετάξετε;
 —"Οχι δά! υπέλαβεν ήσυχως ο Γιέρακας" και αυτήν την περίπτωση την προείδα· αφού είχε έτοιμα, φάνει νάναϊθ εϊς ένα δένδρο, και από εκεί πιά θα πετάξω ως την άλλην άκρη του χωραφιού, και ίσως μάλιστα θα μπορέσω να κάμω και το γύρο.
 —"Εμπρός λοιπόν! άς ανεβούμε στο δένδρο! είπεν ο μικρός βοημός, μη δυνάμενος να συγκρατήση την άτυχη μου αίσταν τον.

ήρωτησεν τον έφευρέτην, άλλ' όταν έφθασαν ο Γιέρακας τῷ είπε μόνος του :
 — Μία νύκτα αναπαύσεως, ή ανάπαυσις μιᾶς νυκτός — όπως θέλεις — θα με κάμη καλά. Θα ξαναρχίσωμε αύριο. Δεν πρέπει ναπογοητεύεται κανείς από τὰ πρώτα έμπόδια, όταν εϊς τὸ τέλος τὸν περιμένει ή δόξα και ὁ πλοῦτος. Λοιπόν αύριο... Αλλά οὔτε λέξι σε κανένα.
 — Συμφωνοί.

Τὴν επάυριον, όταν ὁ Τιάρκος εϊσέηλθεν εϊς τὸ δωμάτιον τοῦ Γιέρακα, άτυπόμενος να μάθη νεώτερα, εἶρε τὸν δυστυχή έφευρέτην κυτάζοντα με άπελπισίαν τὸ χέρι του, τὸ όποϊόν, κρησμένον φρικωδῶς, δεν ήμπορούσε να κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα.
 — Τι συμβαίνει; ηρώτησεν ὁ Τιάρκος. Μήπως τὸ χέρι σας;...
 — Ηρήσθη και μου ποιά πολύ.
 "Όλη νύκτα δεμάθησε να κλεισω μάτι! άπήνησεν ὁ Γιέρακας.
 — "Α, τί δυστύχημα! ανέκραξεν ὁ μικρός βοημός.
 "Ητο πραγματικῶς συμφορά, καταστροφή, διότι ή πρώτη πτήσις εϊχεν άναγγελθῆ διὰ τὴν ιδίαν εσπέραν εϊς τὸν κήπον Μαρμπέφ.
 — Κύτταξε: εἶπε με πένθιμον φωνὴν ὁ τραυματίας, δεικνύων διὰ τῆς ὑγιάς του χειρὸς εϊς τὸν μικρὸν βοημόν ἐν πρόγραμμα κολλημένον εϊς τὸν καθρέπτην του και περιέχον τὰ εἴρηξ:

Πρὸ τῆς άπελπισίας εὐτυχῆς τοῦ φίλου του, ή όποία τὸν εὐλπει κατακαρδα, ὁ Τιάρκος συνέλαθε μιάν ιδέαν :
 — Τι λέτε; εἶπε δειλά-δειλά μήπως μπορῶ εἰνὼ να πετάξω εἰς τὴν θέσι σας;
 "Ακούσας τὴν πρότασιν αὐτὴν, τὴν όποϊαν εἰςπεριμένε, τὴν όποϊαν ήλιπίζεν, ὁ έφευρέτης εἰζέβαλε κραυγὴν νίκης. "Η ώχρά του ὄψις εἰρωτίσθη, ή κόμη του, ή όποία εἰκρέματο οίκτρως ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ανερίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω ως άκτινωτὸν θριάμβου. Καί άρπάσας τὸ παιδίον και θλίβων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του, ανέκραξε :
 — Τίποτε ολίγωτερον δεν εἰςπεριμένα από τὸ θάρρος σου και από τὴν άφοσιώσιν σου, άγαπητό μου παιδί... Μοῦ σώζεις τὴν τιμὴν!
 — Νομίζετε λοιπόν, υπέλαβεν ὁ μικρός βοημός, ότι θα μπορέσω να πετάξω;
 — "Αν θα μπορέσης; ανέκραξε μ' ενθουσιασμόν ὁ Γιέρακας μα βεβαίωτατα θα μπορέσης, και μάλιστα πολὺ καλλίτερά μου, διότι εἶσαι νεός και εὐκίνητος, ανεκτίμητα προτερήματα ποῦ δεν τὰ εἶχω πλέον εἰνὼ! Με σένα αἱ πτέρυγές μου θα κάμουν θαύματα σοῦ τὸ εγγυώμαι!
 Οὔτως άπεφασίσθη, χωρίς πάντοτε να εἰπουν τίποτε περὶ τοῦ σχεδίου των εἰς κανένα άπολύτως, να ὑπάγουν τὸ άπόγευμα εἰς τὸν κήπον Μαρμπέφ, όπου εἶχον γίνῃ ὅλα αἱ προετοιμασίαι, κατά τὰς ὑποδείξεις τοῦ έφευρέτου, διὰ τὴν παράστασιν τῆς εσπέρας. "Εκεἰ, ἐπὶ τόπου, ὁ Τιάρκος θὰ εἰκαμε τὰς δοκιμάς του και εἰς ἐν μόνον μάθημα θὰ έμάθανε τὸν χειρισμόν των πτερόγων.

"Ω, τί θαῦμα!..."

Ο μικρός βοημός εἰζέβαλε κραυγὴν, νομίζας ότι ὁ φίλος του έσκοτῶθη. "Αλλ' εὐτυχῶς δεν εἶχε πάθη τίποτε. "Επεσε μαλακά ἐπὶ τοῦ ὕγρου χόρτου τοῦ λειμῶνος και εἰςκαθῆ άμέσως λέγων :
 — Δεν εἶνε τίποτα... "Εβρω τί εἶνε: ένας κλώνος μ' εἰςπέδισέ νανοίξω ὅλως διόλου τὴν άριστερά μου πτέρυγα· αλλά εἶχω πεπίθῃσι εἰς τὴν εἰφεύρεσί μου και θα ξαναδοκιμάσω άμέσως.

"Αὐτὰ λέγων ὁ δυστυχῆς Γιέρακας, εἰςπέστρεψε κούτσα-κούτσα εἰς τὸ δένδρο όπου εἶχε μείνῃ ὁ Τιάρκος και προσεπάθησε ναναροίγηθῆ και πάλιν. "Αλλ' εἰς τὸ πρώτον κίνημα ποῦ εἰκαμε διὰ να εἰναγκαλισθῆ τὸν κορμόν, δεν ήμπούσε να συγκρατήση κραυγὴν πόνου. Τὸ δεξιὸν χέρι, κυπημένον από τὴν πτώσιν, άρνείται κάθε ὑπηρεσίαν. "Υπ' αὐτοῦς τὸς ὅρους αδύνατον πλέον να εἰσακολουθήσουν τὰ πειράματα, και οἱ δύο φίλοι, αφού εἰδιπλωσαν και εἰφύλαξαν εἰς τὸ κινώσιον τὰς πτέρυγας και τὴν ὡραϊαν κυανόχρουν στολήν, εἰζελινησαν μελαγχολικῶς διὰ τὴν Ταβέρναν.
 Ο Τιάρκος δεν εἰτόληψε πλέον να

ΑΠΟΥΕ! ΑΠΟΥΕ!
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΡΜΠΕΦ
 ΣΥΝΑΥΛΙΑ, ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΛΙΚΕΙΟΝ
 Εἰς τὰς 10 ἀκριβῶς
 ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
 III κ. ΙΕΡΑΚΟΣ III
 Α Π Ο Ψ Η
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΜΑΡΜΠΕΦ
 Θα ιδῆτε τὸν ΙΠΤΑΜΕΝΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ
 Ζῆτω ὁ Αὐτοκράτωρ!

— Βλέπεις; εἰκαυθυμῆριζεν ὁ έφευρέτης ἐνῶ ὁ Τιάρκος ανεγίνωσκε τὴν προκήρυξιν, λέγει ἀ πό ψη. "Εάν δεν παρουσίασθῶ ἀπόψε, εἰμαι αἰτιασμένος. Θα ποῦν ότι φοβῆθηκα, ότι ή εἰφεύρεσίς μου εἶνε ψεύτικη. Πρέπει να παγω ὅπως ὅπως, πρέπει χωρίς άλλο! Τι να κάμω;

Καὶ αφού συμφωνήθησαν ὅλα, ὁ μικρός βοημός, καταγοητευμένος, κατακαρούμενος, εἰπήγει να εἰοίμασθῆ διὰ να κατακτήσῃ τὴν ιδίαν εσπέραν, πρὸ των ἐκπληκτικῶν Παρισινῶν, τὸ βασίλειον τοῦ αἰρος.
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
 Ο ΚΗΠΟΣ ΜΑΡΜΠΕΦ
 Ο κύριος Πικονέτος, ὁ διευθυντὴς τοῦ κήπου Μαρμπέφ, ήτο τὸ άπόγευμα ἐκεἶνο ανήσυχος και νευρικός. Τὸ κατάστημά του, κλειστὸν καθ' ὅλην τὴν περιόδον τοῦ Διευθυντήριου (Ντιρεκτουάρ) εἰςπρόκειτο νανοίξῃ και πάλιν, ανακαινισμένον καθ' ὅλα και πλουτισμένον με αναγνωστήριον, με εἰλβετικὸν γαλακτοκομείον και με ποικίλα θεάματα, τὸ κυριώτερον τοῦ όποϊου θὰ ήτο ὁ ἱπτάμενος άνθρωπος. Ο κ. Πικονέτος περιεφέρετο παντοῦ, ἐπιπλήττων τὸς ὑπηρετάς του, παροτρύνων τὸς εργάτας του, και παραπονούμενος ότι αἱ ἀγελάδες τοῦ γαλακτοκομείου δεν εἰχον γάλα και ότι αἱ σκηνογράφαι, αἱ παριστωσαὶ σπήλαια ἐντὸς τοῦ κήπου, δεν εἰχον ακόμη στε-

σου, ανήσυχος ποῦ δεν εἰθελεπεν ακόμη να εἰρηγεται ὁ κ. "Ιεράξ, περὶ τοῦ όποϊου ὀμιλοῦσε ἤδη ὅλη ή πόλις, διότι τὰ πομπώδη προγράμματα τῆς "αὔτης" περιήγοντο από πρωίας εἰς τὸς δρόμους ἐντὸς ἀμαξίης, ὀδηγουμένης ὑπὸ δύο ἀρπαδῶν.
 "Επιτέλους τῷ ανήγγειλαν ότι ὁ ἱπτάμενος άνθρωπος εἰφασεν.
 — "Ας εἰλθῇ επιτέλους, ας εἰλθῇ! ανέκραξεν ὁ κ. διευθυντὴς τριβων τὰς χεἰρας.
 Ο φίλος μας Γιέρακας, με τὸ δεξιὸν χέρι κρημασμένον, ακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, ὀδηγήθη ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ. "Αλλά μόλις ἐκύτταξε τὸν νεόν «άστέρα» του, ὁ κ. Πικονέτος ὄχρησασε.
 — Τ' εἶν' αὐτὰ; εἶπε, δείχνων τὸ μεταξῶτον μανδῆλι, τὸ ὅποϊον εἰβάσταζε τὸ χέρι τοῦ έφευρέτου" εἰςθε ἄρρωστος, κύριε καθηγητά;
 — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γιέρακας, άλλ' ήσυχάσατε, κύριε διευθυντά. Τὸ γύμνασμα θὰ γίνῃ. "Ιδοῦ ὁ μαθητὴς και ἀντικαταστάτης μου!
 Καὶ εἰζεξε τὸν Τιάρκον.
 Ο διευθυντὴς εἰρψεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ Βοημοῦ βλέμμα, με τὸ ὅποϊόν, θὰ εἰλεγε, τὸν έμέτρησε και τὸν εἰζύγιζε. Κ' εἰχαριστημένος από τὴν εἰζέτασιν του, εἰςτέναξεν ως άνθρωπος διαφεύγων μέγαν κίνδυνον και εἶπε :
 — Δόξα σοι ὁ Θεός!.. Με τρομάξατε ὅμως, γιατί ἐνόμισα πῶς θὰ εἰχαμε αναβολή. Καὶ ξέρετε, με τὸν άγριο αὐτὸ ανταγωνισμό, ποῦ μάς κάμουν τὰ ἄλλα θεάματα, αὐτὸ θὰ ήταν καταστροφή!
 — Δεν αθετῶ ποτέ τὰς ὑπόσχέσεις μου, ἀπεκρίθη ἀξιοπροεπῶς ὁ Γιέρακας, προπάντων όταν διακυβεῖται τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης!
 — Καλά, καλά, καλά! υπέλαβεν ὁ κ. Πικονέτος, με ὕφος μαρτυροῦν ότι τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης ήτο τὸ τελευταῖόν του μέλημα· ας μή χάνωμε τώρα καιρό· εἰλάτε να ιδῆτε τὸ μέρος σας και ας αρχίσωμε τὰς δοκιμάς.
 "Ηκολούθησαν τὸν διευθυντὴν εἰς ἕνα μέρος τοῦ κήπου, όπου ἐν τῷ μέσῳ μεγάλης πρασιᾶς, ήτο ἐμπεσηγμένον στόλος ὕψους ἐκατὸν περίπου ποδῶν, παρατούμενος εἰς μικρὸν εἰζώστην.
 — "Από κεἶ-πάνω θὰ πετάξῃς, εἶπεν ὁ έφευρέτης πρὸς τὸν Τιάρκον.
 Ο μικρός βοημός, ὁ γενναῖος, ὁ μη γνωρίζων σχεδὸν τί θὰ πῆ φόβος, ἐκῦτταξε τὸν φοδερόν ἐκεἶνον ἰστὸν ἐντελῶς ἀφήριστα. "Αλλως τε ὁ Γιέρακας τὸν ἐνεθάρρυνε.
 — Βλέπεις, μικρέ, τῷ εἰλεγε, πόσον εὐκολόν εἶν' ἐδῶ τὸ πειράμαί μας. Θα πέσης από ψηλά, ὡστε να χρησιμοποιήσης διὰ τὴν πτήσιν και τὴν κεκτημένην ταχύτητα τῆς πτώσεως· εἰπειτα δεν ὑπάρχουν κλάδοι, να φοβηθῆς μήπως σκαλώ-

σου, ὅπως εἰς τὸ νησί τοῦ Νεΐγυ. "Α, ἐδῶ εἰμαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ θὰ τὸ ιδῆς ἀμέσως.
 Εἰσηγάγε τὸν Τιάρκον εἰς τὸ καρμρίνι, ποῦ τὸς εἰδειξεν ὁ διευθυντὴς, και ἐκεἶ τοῦ εἰφύρεσε τὴν κυανὴν φανέλλαν και τὴν κοκκίνην περισκελίδα. Εἶνε ἀληθές ότι ή φαντακτὴρὴ στολή τοῦ ήρχετο κάπως πλατειά· αλλά με ὀλίγες καρφίτσες κατῳρθωσαν να τὴν περιορίσουν και να τὴν προσαρμόσουν εἰς τὸ σώμα του.
 ("Επεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΛΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!
 "Αγαπητοί μου,

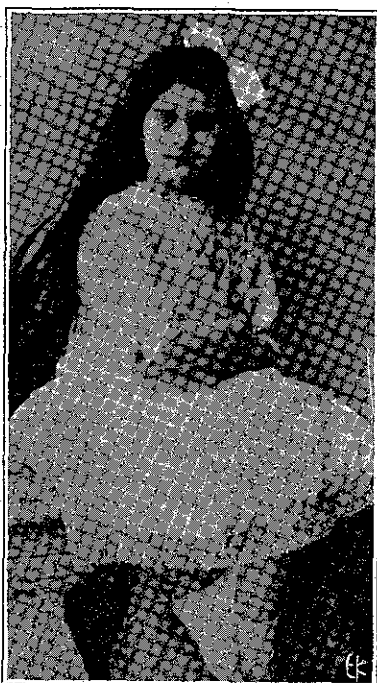
ΡΟΧΕΣ εἰς τὸ θέατρον συνητηθήην με μιάν μικράν φίλην μας, ή όποία μου ανήγγειλεν, ότι μεθαύριον φεύγει από τὰς "Αθήνας οίκογενειακῶς και πηγαινει εἰς κάποιον νησί να μείνῃ ὅλο τὸ καλοκαῖρι. Δεν φαντάζεσθε τί λυπημένη ποῦ εἰφαινετο δι' αὐτὸ τὸ σχέδιον! Ο κατάδικος ποῦ θὰ εἰςτέλετο εἰς ἐξορίαν, δεν θανάγγελλε τὴν αναχώρησιν του μελαγχολικώτερα...
 — Μα γιατί λυπάσαι; τὴν ηρώτησα· τόσο πολὺ αγαπᾶς τὰς "Αθήνας, ποῦ δεν θέλεις να τὰς ἀφίσης οὔτε δυὸ μῆνες;
 — Μαρῆσαι τὸ θέατρο, μου ἀπήνησες· και θὰ λείψω τὴν καλλίτερη ἐποχή. Πόσα νέα ἔργα, πόσες πρώτες τὸν "Ιούλιο και τὸν Αὔγουστο!.. "Οχι, αὐτὰ θὰ τὰ γάσω.
 — Μα τὸ Σεπτέμβριον πάλιν...
 — "Ω τὸ Σεπτέμβριον!.. Μὴ μοῦ τὸν θυμίζετε! "Αρχίζου η βροχές και τὰ σχολεία... Τώρα εἰνὼ ήθελα να ἤμουν στὰς "Αθήνας...
 — Ποῦ ήλθε και τὸ μελόδραμα, ε;
 — "Α, ναί! τί ὠραῖο τὸ μελόδραμα!..
 — "Αμὴ ή ὀπερέττα;
 — "Α ναί! τί τρέλλα!..
 — "Αμὴ ή ἰταλικὴ ὄπερα τοῦ Φαλήρου;
 — "Αχ, μὴ μοῦ τὸ λέτε!..
 — Καὶ τὸ "Ιπποδρόμιο;
 — "Αχ, να ζῆτε! ἀφίστε με, γιατί μοῦρχεται να κλάψω!..
 "Ηταν πραγματικῶς εἰοίμη να δακρύσῃ, συλλογίζουμένη τὰς διασκεδάσεις ποῦ θαῖφιτε, διὰ να κλεισθῆ εἰς ἕνα ἔρημον νησί.
 — Δε βαρύνεται! τῆς εἶπα διὰ να τὴν

παρηγορήσω" ὅσο ἀξίζει ή θάλασσα και ή ἐξοχή, δεν ἀξίζουν ὅλα τὰ θεάτρα τοῦ κόσμου! Για συλλογίσου τὴ ζέστη και τὴ σκῆνῃ των "Αθηνῶν, τὸς πνιγνῆς και φλογερῆς ἡμέρες, τὸς νύκτες τῆς ἀπνίας και των κουνουπιῶν!.. Φαντάζομαι τί ὠραία ποῦ θὰ ζῆτε κεἶ-πέρα! Θα τρώτε κάτω από τὰ δένδρα... θὰ κοιμᾶσθε σκεπασμένοι με γονδρές κουβέρτες από τὴ δροσιά... θὰ κάνετε τὸ λουτρό σας στὴ θάλασσα ὅ,τι ὠρα θέλετε... Κ' ἕνα ποτῆρι κρύο νερὸ από τὴν πηγὴ σας δεν θὰ συγκρίνεται βέβαια με τίποτε... "Αμὴ τὰ δροσερά φρούτα, ποῦ θὰ τὰ κόβετε από τὰ δένδρα; "Αμὴ ὁ καθαρὸς αἰέρας ποῦ θαναπνέετε νύκτα-μέρα; "Αμὴ ή ζωὴ και ή δύναμι ποῦ θὰ βάλετε μέσα σας; Θα γυρίσῃς πάλιν ζωηρὴ, παγούλη, ροδοκόκκινη, ὅπως και πέρου. "Ενῶ ἄν ἔμενες ἐδῶ, θὰ χόρταινες διασκεδάσεις, αλλά θαδυνάτιζες και θὰ κινρινίζες από τὴν ἀγρύπνια και τὴν κακοπάγια.
 — Μα θὰ κοιμῶμου τὴν ἡμέρα! ανέκραξεν ή φίλη μου, τὴν όποϊαν ή ἀγροτική μου εἰκὼν δεν εἰχε συγκινήσει, καθόλου.
 — Τότε λοιπόν μείνε, τῆς εἶπα κ' εἰνὼ.
 — Μακάρι να μποροῦσα, αλλά πῶς εἶνε δυνατόν να μείνω μοναχή μου; Φεύγουν, βλέπετε, ὅλοι. Εἶνε και ὁ μπαμπᾶς, ποῦ ἔχει μεγάλην ανάγκη από ἐξοχή, εἶνε και ὁ αδελφός μου ὁ Στέφανος, ποῦ πρέπει ναναλάβῃ από τὴν ἀρρώστεια του...
 — Γίνεσαι λοιπόν θυσία γι' ἀγάπη των άλλων.
 — Τι να κάμω;
 — Αὐτὸ τουλάχιστον δεν σε παρηγορεῖ;
 — "Ε, λιγάκι! "Αφού οἱ ἄλλοι πρέπει να πάνε εἰς τὴν ἐξοχή, και αφού, αν εἰνὼ εἰπεμενα διὰ τὰς "Αθήνας, δεν θὰ πῆγαίναν ἰσως... "Αλλά τί τὰ θέλετε! "Η θυσία μπορεῖ να παρηγορῇ, αλλά πάντα θυσία εἶνε!..
 Τὴν στιγμὴν ἐκεἶνην ανοίξεν ή αὐλαία και ή συνομιλία διεκόπη. Η μικρά μου φίλη εἰςπρόσεχεν εἰς τὸ δρᾶμα. Μιάν στιγμὴν τὴν εἶδα να κλαίῃ. Βεβαίως τὴν συνεινεί να ή τραγικὴ περιπέτεια· αλλά μου εἰφαινετο ότι ἐκλαίει περισσότερον, διότι μετ' ὀλίγων θὰ εἰφύργεν από τὰς "Αθήνας...
 Εἰς τὸ τέλος τὴν ἀπεχαιρέτησα και τῆς εἶπα :
 — Καλὸ ταξεῖδι!
 — Εὐχαριστῶ! μου ἀπήνησες μελαγχολικῶς, με δακρυσμένα ακόμη μάτια
 "Ε, λοιπόν, να σὲ ἀς· πῶ εἰνὼ τί θὰ συμβῇ; Μετὰ δύο μῆνας, όταν ή μικρά μου φίλη θὰ πρόκειται να φύγῃ από τὸ νησί τῆς, θὰ εἶνε ἐπίσης λυπημένη. Βάζω στοίχημα!
 Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

**ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ**

ΔΑΝΑΗ Κ. ΔΑΝΑΣΗ
Έν Πριγκίπων Κων/πόλεως
πρώην Χρυσός Κάλυξ
Βραβεύεται υπό το ψευδώνυμον Σουλφίς
Είς τόν 116ον Διαγωνισμόν τών Δύσεων
[Τῶν Διάπλων ἐ. ἐ. σελ. 83.]

ΑΧΥΡΩΝ-ΠΑΣΑΤΙ

Ἡμίσιαν ὄραν μακρὰν τῆς Ἄρτης καί ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς Ἀγναντα, ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου πρὸς τὸ χωρίον Πέτα ἐκτεινομένην ὑψωμάτων, κεῖται τὸ μοναστήριον Θεοτοκίου. Ὄνομάσθη οὕτω, διότι εἶνε ἀφιερωμένον εἰς τὴν Θεοτόκον. Τὴν 3ην Μαρτίου 1897 ὑφ' ἑνὸς στρατιωτικῆς κουβέρτας, διότι τὰ ἄλλα 3¼ τὰ εἶχον ἕτεροι, τρεῖς στρατιῶται, ἐφθασα μεταξὺ τῶν τελευταίων εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπου ἐμέλλομεν νὰ στρατοπεδεύσωμεν. Ὄλιγον ἄνωθεν τοῦ μοναστηρίου, ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἰδρυθῆ πυροβολεῖα ὅπου ἐτοποθετήσαμεν τὰ πυροβόλα μας.

Τὸ μοναστήριον συνέλειτο ἐκ μιᾶς μικρᾶς ἐκκλησίας, δύο ἢ τριῶν κελίων καὶ τινων ἐρειπίων. Ἐν αὐτῷ ἔζων εἰς ὑπέρηγρον μοναχός, κεκυρωμένος εἰς δύο, εἰς ἕτερος νεώτερός του διατελέσας ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἰσπρακτωρ τῶν δημοσίων φόρων καὶ Κύριος οἶδε διὰ ποίας σειράς περιστάσεων καταντήσας καλόγηρος, καὶ μία γραῖα μοναχή, τὴν ὁποίαν ὅταν ἐδλεπον ἐνεθυμομένη τὴν προσήτιδα Ἄνναν, ἢ ὁποῖα ἦτο εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Σωτήρος. Τοῦ γέρον-

τος μοναχοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἔμαθον, διότι ἐβαρύνετο νὰ ὀμιλήσῃ. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον κρατῶν μακρὰν ράβδον ἴσης πρὸς αὐτὸν ἡλικίας, καὶ διὰ τινος καλογηρικοῦ μανδυλίου ἐκαθάριζε διαρκῶς τὰ μάτια του καὶ τὴν μύτην του. Ὁ δεύτερος ὀνομάζετο πάτερ Ἄναντας καὶ ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ μοναστηρίου, ἢ δὲ μοναχὴ ἀγία Πελαγία. Ἐκ τῶν τριῶν περισσώτερον εἰλκυσε τὴν συμπάθειάν μου καὶ τὸν σεβασμὸν ἡ ἀγία Πελαγία, ἴσως διὰ τὴν ὁμοιότητά της πρὸς τὴν προσήτιδα Ἄνναν. Δὲν ἐπέπρωτο ὅμως ἐπὶ πολὺ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐκλεπτὴν ταύτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Μίαν ἡμέραν εἶχε πρὸ αὐτῆς μεγάλη τεμάχια νωποῦ τυροῦ, τὰ ὅποια ἐπέπασσε δι' ἄλατος. Ἦσαν τόσον ὀρεχτικά ὥστε δὲν ἀντέστην εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ τῆς ζητήσω ὀλίγον. Μοὶ ἔβριφε τοιοῦτον περιφρονητικὸν βλέμμα, ὅποιον οὐδὲ ὁ σκύλος τῆς θά ἤνοιγετο, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἐκτοτε δὲν τὴν ἤγαπον πλέον.

Μόλις ἐφθασα, ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ εὔρω μέρος κατάλληλον νὰ διανυκτερεύσω. Μετ' ἀκριβῆ ἐρευνᾶν εἶδον ὅτι δὲν ἀπέμενον δι' ἐμὲ εἰμὴ μόνον ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ ὑπαίθριον. Ἄν καὶ ἡ συντροφία, καὶ μάλιστα τὴν νύκτα, τῶν χλωμῶν ἁγίων δὲν μοὶ ἦτο καθόλου εὐχάριστος, ἐπροτίμησα τὴν ἐκκλησίαν, διότι καὶ μὴν ἡ ἀνοιχτὴ εἶχεν ἦδη στολιστὴ τὴν γῆν μὲ χλόην καὶ τὰ δένδρα μὲ φύλλα καὶ ἄνθη, ἀλλὰ καὶ ὁ χειμῶν δὲν εἶχε τελειῶς ἀπέλθῃ. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἀπεσύρτο εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρων, ὑφ' ἑνὸς τὰ τελευταῖα λευκὰ ράκη του, τὴν νύκτα ὅμως καθήρχετο καὶ εἰς τὰς πεδιάδας, ὅπου ἠσθανόμεθα τὴν ψυχρὰν ἀναπνοὴν του.

Τὴν ἑσπέραν λοιπὸν μετὰ τὸ προσκλητήριον, ὄθησα μετὰ τινος φόβου τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ εἰσῆλθον.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν εἶδον τὸ πάτωμα αὐτῆς πλήρες μαύρων ὄγκων, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ ἡμίφως τῶν κανδυλῶν ἐφαίνοντο ὡς μαύρα κούτσουρα εἰς τὸ δάσος. Ὄλιγου δεῖν καὶ θὰ ἐτραπέμην εἰς φυγὴν, ἂν δὲν μὲ ἀνεχαίτιζε φωνὴ ἀνθρώπου ἰσταμένου παρὰ τὴν θύραν.

«Τίς εἶ;

— Στρατιώτης.

— Τί θέλεις ἐδῶ;

— Νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐδῶ εἶναι εὐζωνικό, δὲν δ' ὄχμαστ' πυρβουλητάς».

Καὶ πράγματι, τὰ μαύρα ἐκεῖνα κούτσουρα ἦσαν εὐζωνοὶ διπλωμένοι εἰς τὰς κάπας των. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν φωνῶν, οἱ σκοτεινοὶ των ὄγκοι ἤρχισαν νὰ ἀνασειώνται ὡς σωρὸς καμπῶν, τὸν ὅποιον ἐκέντησέ τις διὰ ξύλου. Δὲν ἐπέμεινα περισσώτερον καὶ ἐξῆλθον, διότι δὲν εἶ-

χον καμμίαν ὄρεξιν νὰ δεχθῶ κατὰ κεφαλῆς βροχὴν εὐζωνικῶν τσαρουχιῶν οὐχὶ ἐλιγώτερον ἐπικινδύνων τῶν τουρκικῶν βομβῶν. Μοὶ ἀπέμενε λοιπὸν τὸ ὑπαίθριον, τὸ ὅποιον εἶχε τὰ προσόντα νὰ εἶνε εὐρύχωρον, εὐάερον, εὐήλιον τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ σπουδαιότερον δύναιτο τις νὰ κατοική ἐν αὐτῷ χωρὶς νὰ πληρώσῃ καὶ ἐνοίκιον. Σύρων τὸ 1¼ τῆς κουβέρτας μου ἐξῆπλωθην. Κάτωθεν γηραιᾶς ἐλαίας, ἢ ὅποια εἶχε μὲν τὴν εὐγενῆ διάθεσιν νὰ μὲ προφυλάττῃ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν δύναιμι νὰ μὲ προφυλάττῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ ψύχους. Ἐστρώσα κατὰ γῆς τὸ 1¼ τῆς κουβέρτας μου, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ τὸ 1¼ μόνον τοῦ σώματός μου, ἔθεσα τὴν παλάσκαν μου καὶ τὸ περιστροφὸν μου ὡς προσκεφάλαιον καὶ ἀκαλὴν νύκταν.

Ὁ κόπος εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ τὸ εὐτηνότερον συνάμα φάρμακον κατὰ τῆς ἀνορεξίας καὶ ἀϋπνίας. Οὕτω καὶ ἐγὼ κατακουρασμένος ἐκ τῆς ὁδοπορίας τῆς ἡμέρας, εὐχαρίστως ἐδείπνησα μὲ ἐν τεμάχιον ἄρτου καὶ τυροῦ, καὶ γλυκέως ἀπεκοιμήθην. Τερπνὰ δὲ ὄνειρα μὲ ἐβαυκάλιζον. Ἐδλεπον ὅτι ἤμην εἰς τὸ παχὺ μου κρεβάτι — ὅποιος πεινᾷ καρδέλλα βλέπει στὸν ὕπνον του, — μέσα εἰς μαλακὰ καὶ λευκὰ σὰν τὸ χιόνι σινδόνα, τὰ ὅποια ἡ καλὴ μου μητέρα μὲ τὰ χρυσὰ τῆς χέρι εἶχεν ὑφάνῃ, καὶ ἠθέλησα νὰ γυρίσω καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ συνεχίσω τὸν ὕπνον μου. Ἀλλὰ εἰς γονδρὸς πόνος εἰς τὸ πλευρὸν μὲ ἐξύπνισεν. Ἦτο εἰς ἄξυς λίθος. Τόσον δὲ ἤμην ἀπεροφνημένος ὑπὸ τοῦ ὄνειρου, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι ἐξύπνησα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἠπλώσα τὴν χεῖρά μου νὰ εὔρω τὰ σπέρτα, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἔψαυσα τὴν ὑγρὰν χλόην.

Μόλις ἡ ροδοδάκτυλος ἠώς ἤρχισε νὰ ἀπλοῦται εἰς τὴν ἀνατολὴν, εὐρέθην ἐπὶ ποδός. Τὸ πρῶτον ψῦχος δὲν ἐπέτρεπε τὴν περαιτέρω διαμονὴν ἐν τῇ κλινῇ. Δὲν ἤμην δὲ ὁ μόνος πελάτης τῆς γηραιᾶς ἐλαίας εἰς τὸ πυκνὸν φύλλωμά της εἶχον εὐρὴ φιλοξενίαν καὶ πολλὰ μικρὰ πτηνά, τὰ ὅποια κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην ἐτόνιζον τὰ γλυκύτερα ἄσματά των. Ἦτο ἡ πρῶτὴ προσευχὴ των πρὸς τὸν Πατέρα. Ἦσθανόμεθα τὰ μέλη μου αἰμωδισμένα καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐλάμβανον τὴν ἀγοσαν πρὸς τὸ νοσοκομεῖον. Εὐτυχῶς ὅμως μετὰ τινος κινήσεως καὶ ἐν καλῶν πρόγευμα ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ δείπνου, ἠσθάνθην ἑμαυτὸν ὑγιέστατον καὶ εὐθυμότατον καὶ ἐπεισθῆν, ὅτι ἡ ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτερεύσις δὲν ἦτο καὶ τόσον ἐπικίνδυνος ὅσον ἐφανταζόμεθα.

Ἐφ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, ἐπιτοσοῦτον εὕρισκον τὴν κατοικίαν μου εὐχαριστοτέραν, διότι καὶ ἐγὼ ἐσυνῆθιζον

καὶ ὁ καιρὸς ἐβαλεῖτο. Τόσον μάλιστα εἶχον συνῆθισθ καὶ ἀγαπήσθ τοὺς περρωτοὺς συνοίκους μου καὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν ἄσμα, ὥστε θὰ περιεφρόνου καὶ τὴν ἀναπαυτικωτάτην οἰκίαν, εἰάν μοι προσεῖνετο. Δυστυχῶς ὅμως εἰς τὸν κόσμον τοῦτον οὐδεμία εὐτυχία μὲν σταθερὰ καὶ διαρκὴς, ἔστω καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ διαμένειν ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐν ἀπόγευμα, ἀπὸ τοῦ βάλους τοῦ ὀρίζοντος πρὸς

δυμάς ἐν μαῦρον νέφος ἤρχισε ν' ἀναβαίνει πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ καλύπτῃ αὐτὸν ὡς πένθιμος μανδύας. Ἄστραπαι ὡς πύρινα λόγχα διέσχιζον αὐτὸ καὶ ὑπόκωφοι βρονταὶ ἤκούοντο. Τὸ νέφος ἠπλοῦτο, αἱ βρονταὶ καθίσταντο ἰσχυρότεροι, αἱ ἀστραπαὶ λαμπρότεροι καὶ ψυχρὸς ἀνεμὸς ἔσειε τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Ἐνομίσε τις ὅτι φύλλα καὶ δένδρα ἔ-

τρεμον ἐκ τοῦ φόβου των. Μετ' ὀλίγον ὁ οὐρανὸς ἐγένετο κατάμαυρος καὶ ἀγρίως ἐκεραυνοῦσθε τὴν γῆν. Τὸ φῶς κατὰ πολὺ ἠλαττώθη.

Τὰ μαύρα νέφη ἀνελύθησαν εἰς ραγδαίαν βροχὴν, ἢ ὅποια εἰς τὰ ἐπικλινῆ μέρη ἐσχημάτιζε ρυάκια μετὰ ρόχθου κυλιόμενα εἰς τὴν πεδιάδα.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

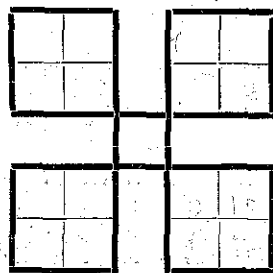
Ἐνας Φακίρης

Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς Φακίρης, τοῦ ὁποῖου δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα ἀπὸ φωτογραφίαν ἐνὸς περιηγητοῦ, συνήθισε νὰ περιπατῇ μὲ τὰς χεῖρας τόσοσιν πολὺ, ὥστε οἱ πόδες του ἔγιγαν πλέοι ἄσπροικοὶ καὶ ἐντελῶς ἀνίκαναι νὰ τὸν ὑποστηρίξουν. Τώρα ἂν ἤθελε νὰ περιπατῆσθ ὡς ἄνθρωπος, θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον. Εἶπομεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι οἱ Φακίροι νομίζουσι ὅτι ἡ σκληραγωγία καὶ ἡ στρέβλωσις τοῦ σώματος εὐαρεστεῖ τὸν Θεὸν καὶ ἀνοίγει τὸν Παράδεισον.

Πρόβλημα

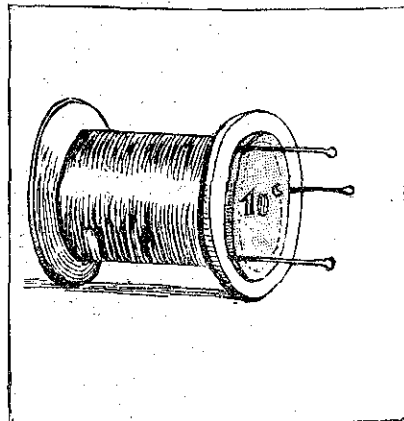
[Ἐσῴλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστείδου]

Εἰς τὰ δεκαεπτὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος νὰ τοποθετηθῶν οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, οὕτως, ὥστε τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων τετραγωνιδίων νὰ εἶνε παντοῦ 33, ἢ δὲ μία διαγώνιος, ἢ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, νὰ διδῇ ἄθροισμα 37.

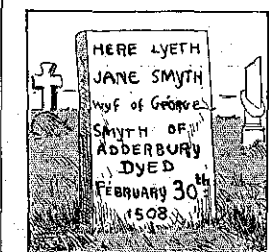
Ἀθήσεις : Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταῖλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάρα ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ

Παίγνιον

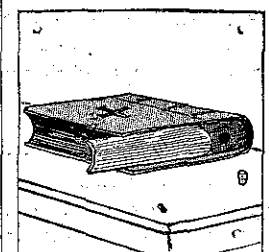
ἢ ὅποιον θάποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῶσιν ἐν ἔστω, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐάν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἢ συνδρομητὴ του θὰ παραταθῇ).

Τὴν 30 Φεβρουαρίου

Ἰδοὺ καὶ κάποιος κύριος Σμύθ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὴν 30 Φεβρουαρίου! Δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε κανεὶς ἂν δὲν τὸ ἔλεγεν ὁ ἀψευδὴς του τάφος, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει πρὸ αἰώνων εἰς μίαν μικρὰν ἀγγλικὴν πόλιν καὶ τὸν ὅποιον, ὡς ἀξιοπεριεργὸν μνημεῖον, ἐπισκέπτονται ὅλοι οἱ περιηγηταί. Προφανῶς ὁ κ. Σμύθ ἀπέθανε 1ην Μαρτίου. Ἀλλὰ τί ἔκαμε τὴν οἰκογένειαν νὰ χαραῖξῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του μίαν ἀνυπαρκτὸν ἡμερομηνίαν, εἶνε ἄγνωστον.

Ἐν περιεργῶν προσευχητάριον

Αὐτὸ συνέβη ἑσχατῶς εἰς μίαν γερμανικὴν πόλιν. Τὸ γονδρὸν προσευχῆς ἀρίστον μιᾶς γραιας κυρίας, πολὺ θρησκου, ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια της τὴν ὄραν ποῦ ἔβγαίνεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐσκυψε φιλοφρόνως νὰ τῆς τὸ σηκώσῃ. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν του, ὅταν ἀντὶ βιβλίου, ἠσθάνθη εἰς τὰ χέρια του ἕνα πρᾶγμα κούφιο, σὰν κουτί, μέσα εἰς τὸ ὅποιον κατὶ ἐχόρευε...

Λοιπὸν πραγματικῶς, τὸ προσευχητάριον τῆς γραιας δὲν ἦτο παρὰ ἕνα κουτί εἰς σχῆμα βιβλίου, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐκρυπτεν ἕνα μπουκαλάκι μὲ ρακίην, διὰ νὰ πίνῃ ἢ μπεκροῦ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς λειτουργίας!

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 28ου φυλλαδίου.

Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ
Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ

Καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ὁ ἀγρὸς εἰμπορεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς 8 τετράπλευρα, καθὲν τῶν ὁποίων νὰ ἔγῃ δύο μηλέας καὶ μίαν πορτοκαλέαν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)
Τόμοι 14 (οι έξις: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909
Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατῶ: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 13 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐσπερίων μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Αὐγούστου.

298. Συλλαβόγραφος
Ἀπόσπαστον τι ρῆμα
Με μετοχὴν ἑνόνη,
Καὶ συγγραφία ἀρχαίων ἱστορικῶν δηλώνω.

302. Ἐπιγραφή
Ι Γ Ε Σ Ι Υ
Ε Ε Σ Η Ε Σ
Χ Α Ι Α Ν Η

303-305. Συμπλήρωσις φράσεων
1) Λόγων — ἐκφορὰν — ποιοῦ.
2) Ζῶν — ἔλαινον — μακαρίζου.
3) Ἀρετῆς — ἀδικίαν —.

306. Μαγική Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνας
— Ἐσὺ, καίμενε Γιάννη, τᾶφαρες ἔλα;
— Ποιά;
— Αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα!

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ
Ζιλιχά μου, εὐγε καὶ θριάμβευε. — Ἰδανικότης. (Γ', 108)

Ἰδανικότης καὶ Βασιλόπαις, διὰ μὲν τὰς ζημίας ἐπιφυλάσσονται ἐντόκιως νὰ τὰς πληρῶσω εἰς τοὺς γάμους, διὰ δὲ τοὺς λαγυσίδες μακαρίζω τὸ ἀτελείωτον κυλικεῖον τὸ ὅποιον ἔκαμε καὶ τὸς δασκάλους ἀκόμη νὰ παραίτηθῶν πάσης βαθμολογίας καὶ ἔτσι τὴν ἐγλύτωσαν... μερικῶν. — Σεροφιλόσοφος. (Γ', 109)

Εὐχομαι εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς Μελάχρον καὶ Μικρομέγαν καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — Ρεζεντά. (Γ', 110)

Αὐταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχῶθεν. Διευθύνσις: Messenger Hermes, Kafr-el-Zayat (Egypte). — Ἀγγελιαφόρος Ἐρμῆς. (Γ', 111)

Στοὺς εὐχρηθέντας μας: Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Ἰδανικότητα, 25 Μαρτίου, Σεροφιλόσοφον, Μαρῶν, Αἰγυπν, Πλάτανον, Αἰγυπτίαν Πηγυγίσσαν, κλπ., στέλλομεν ἕνα ὀλόθερμον εὐχαριστήριον. Καὶ στὰ δικὰ σας παιδιὰ, νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς! — Κωνσταντίνος Κυριολάνης, Ἀνθοστόλιτος Χίος. (Γ', 112)

Ἀνθοστόλιτος Χίος: — Τί ἦτανε, καίμενε, αὐτὴ ἡ βροντὴ!; Μὴ ξαναγύρισε πάλιν ὁ Κομήτης; Πῶς φοβοῦμαι! 25 Μαρτίου: — Μὴ δὰ εἶσαι καὶ σὺ τόσο φοβητοῦρά! δὲν ἦτανε βροντὴ, μόν' ὁ Σεροφιλόσοφος ἐδομαρξίασε τὸ δίσκο μὲ τὰ ποτήρια. (Γ', 113)

Ἀπονομή παρασήμου. Ἀπονέμεται σήμερον διὰ Βασιλικῶν διατάγματός τῃ διάσημῳ βομβαρδιστῇ Σεροφιλόσῳ τὸ ἀνώτατον παράσημον τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς. — 25ῃ Μαρτίου (Ἐπισημὸς Ἐξωτερικῶν Κράτους Ἀνοικτοκάρδων). (Γ', 114)

Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν
Συγδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτη τὸ φύλλον τῶν, νὰ δηλοῦν ἀμέσως τὴν νέαν τῶν διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίτσας. Ἄλλως δὲν εὐθυνημέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 28 ΦΥΛΛΟΥ [*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 249]

ἈΘΗΝΩΝ: Ἰ. Α. Βλαχοπούλου, Θ. Ἐλευθεριάδης, Σμαρτάδα Σ. Ρεγυθίου, Κεραλήνη Αἰῶνα, Σ. Ἀραβῶν Κ. Π. Σπυριδιού, Ἀθ. Μίτσης, Χερσοῦλα Σ. Παπαδάου, Π. Γ. Αελοῦδας, Ζαν. Α. Καίτης (27, 28) Ρίτα Γ. Παναγοπούλου, Αἰα Γ. Στανθοπούλου, Σοφία Ἀντισίου, Ἀθ. Β. Σπυριδιού (27, 28) Ἰω. Σ. Σαφρατίδης Ἀμ. Π. Κυριαζοπούλου, Ἴλ. Π. Παπαγεωργίου, Γ. Φ. Παύλου, Χαρ. Γ. Οἰκονόμου, Ἐδνεῖα Λαμπραδίου, Ἀρτεμ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἀθ. Π. Μιχαήλας, Ν. Α. Δημητριάδης, Χ. Μ. Παπᾶς, Γ. Κ. Οἰκονόμου, Μ. Κ. Τσιλιγκιῶδης, Σανθὸς Ἰπποκρίτης, Μιχ. Χ. Πατριχίλος, (27) Ἐμ. Α. Τσαλίκης, Φ. Θ. Κουκινᾶς, Α. Σ. Σκουρᾶς, Κωνσ. Α. Σούκας (27) Ἰωάν. Α. Σούκας (27) Γ. Σ. Σκανδαλίδης (27, 28), Γ. Α. Καλαμάκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἰουλίττα Παναγοπούλου, ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Π. Σ. Πόκος, Μεν. Σ. Πόκος, ΑΝΔΡΟΥ: Α. Σ. Τριαντάφυλλος, Α. Α. Καραγιάννης (27, 28), Π. Α. Πασαλῆς, ΑΡΓΟΥΣ: Μιχ. Α. Δουδάκης, ΑΡΤΗΣ: Ἐμ. Κ. Ἀβδίκος (27), ΒΟΛΟΥ: Φιλ. Κ. Καββίτσου, Α. Κ. Καββίτσου, Παν. Παρρακεννοπούλου (27) Κούλα Γιάννα, Ταῦα Γιάννα, Ἰωάν. Κ. Διαιμονόπουλος, Π. Κ. Διαιμονόπουλος, ΓΑΛΛΑΣΕΙΔΙΟΥ: Κωνσ. Εὐθ. Βλάχος, ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Ἀφροδίτη Π. Δαζενά, Χρ. Α. Ἀδαμόπουλος, Νικ. Α. Ἀδαμόπουλος, Ἄνδρ. Κ. Ἀδαμόπουλος, Μελία Γ. Ζάνου, Μελιόμη Γ. Ζάνου, Ἰωάν. Γ. Γεωργαντοπούλου, Ἴλ. Π. Γεωργιάδης, Ἀγγ. Γ. Ἀδαμόπουλος, Γ. Κ. Καρούδης, Ἀθ. Α. Τσινιῆς, Χρ. Ν. Κούτσος, Κ. Α. Ἀδαμόπουλος, Γεωργία Γ. Γεωργαντοπούλου, Ἀμ. Γ. Γεωργαντοπούλου, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ν. Α. Χωροῦρας, Τ. Γ. Μπαγατοπούλου, ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασοπούλου, (27), Ἐλευθερία Δουκάκη, ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ἀθ. Π. Τζωννίδης, ΚΑΡΗΝΙΣΙΟΥ: Ν. Θ. Ἀβράς, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μ. Κ. Κωστακίτης, ΚΟΡΣΙΟΥ: Α. Μ. Μπαλοῦνης, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μ. Α. Τριαντάφυλλος, ΔΑΜΙΑΣ: Ἐττα Γ. Χαλαλάκη, Χ. Ἀθ. Χριστοφόρου, ΔΑΡΙΔΙΩΝ: Κ. Μήτσος, ΜΠΑΜΠΙΝΗΣ: Γ. Ι. Μασαλῆς, Γ. Γ. Παπατούλης, Θεοδ. Η. Οἰκονόμου, Κωνσ. Γ. Μασαλῆς, ΜΥΛΩΝ: Ἀθ. Α. Παιρονάκης (27, 28), ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἄννα Μ. Χαδαρακόπουλου, ΝΕΩΝ ΨΑΡΡΩΝ: Ἀνδρέας Δανιήλ, ΠΑΤΡΩΝ: Φρ. Γ. Τριαντάφυλλος, Ἀλβόσιος Ι. Τριαντάφυλλος, Ἐνας χωρίς ἠθορογραφίαν, ΠΥΡΓΟΥ: Ἐπάγγ. Ἀθανασοπούλου, Μ. Μ. Μανουσόπουλος, ΣΠΑΡΤΗΣ: Η. Γ. Σαμπανιάς, ΣΥΡΟΥ: Η. Γ. Γιαννικοπούλου, ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ὁ Ἄδων, Ν. Μελισσιώδης, Ἀντ. Η. Βλαχωνιάδης, Θ. Α. Θεοχάρης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἐδνεῖα Λαμπραδίου, Γ. Ν. Παπαϊωάννου, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Γεώργιος Μοῦτσος, Χρ. Γ. Παπῆς, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Α. Γ. Κοτρώτσος, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἄνδρ. Ἀράκης, Μιρόση Α. Μιχ. (27, 28) Α. Σ. Σαλαμῆς, Κ. Μ. Κιούρης, ΚΑΡΠΟΥ: Μενέλ. Ρούλης, Νίνα Πύργου (27), ΚΥΔΑΡΙΩΝ: Μαρτίνη Ε. Δημητριάδου (27, 28), ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σουλῆς (27, 28) Κάρμεν (27, 28) Ποθητὴ Κοντοπούλου, Φλοῖρα τοῦ Βασιλῆ, Ρίτας Αεραγίου, Μιχ. Α. Μηχαλίδης, ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Φ. Γ. Κωνσταντινίδης, (27), ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Μάρθα Τριανταφύλλου, Ὀλυμ. Κιτσιούνη, ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Φιλεθέριον Πνεῦμα, Α. Μιαούλης, ΣΑΜΟΥ: Ν. Σ. Γιοκαρίνης (27, 28) Α. Σ. Γιουκαρίνης (27, 28), ΣΗΤΕΙΑΣ (Κρήτης): Εὐφροῦ Ἐμ. Ἀγγελίδης, ΣΤΕΦΑΝΟΥ: Γ. Παπαθεοφίλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τὸν ἐκρόνον δεξιῇ τὴν λύσιν τὰ ὄνματα ἐτίθεισαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκηλύθησαν κατὰ σειράν ἀπὸ ἐξῆς τισσάρες ἈΝΔΡΑΣ Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Ἀρβενίῳ Κόρινθου, ΧΡΙΣΤΟΣ Μ. ΠΕΠΠΑΣ ὁδὸς Ἀσπροτέλους 19 ἐν Πειραιῇ, ΝΙΝΑ ΠΥΡΓΟΥ ἐν Κέρκε, Π. Γ. ΣΑΜΠΑΝΙΑΚΟΣ ἐν Σπάρτῃ, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐτιμήθη δι' ἕξ μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν ἐτησίαν ἡμέραν. Πλευρᾶς, δραχ. 1,90 διὰ τὸν προσηχὴ Διαιμονόπουλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας φρ. τὸ κατ'ἔσοχον παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχθὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερηστίου καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως φρ. ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ, ΕΤΗΣΙΑ, ΕΞΕΜΗΝΟΣ, ΤΡΙΜΗΝΟΣ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟῦ λεπ. 20, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟῦ φρ. χρ. 0,20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 3 Ἰουλίου 1910, Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 31

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Περὶλήρησις τῶν προηγουμένων: — Ὁ μικρὸς Τιάρκος ἀποραίζει νάνικαταστροφὴν τὸν ἀσθενόνητα ἐφευρέτην Γιέρακον καὶ νὰ πετάξῃ αὐτὸς, μὲ τὰς πτέρυγας τῆς ἐφευρέσεώς του, εἰς τὸν κήπον Μαρμπέφ. Τὴν ἀποφασίζοντι νὰ κἀμῃ μίαν δοκιμαστικὴν πτήσιν διὰ νὰ μὴ τὸν χειρισμόν, καὶ ὁ Γιέρακος τοῦ ἐφόρεσε τὴν φανταστικὴν στολήν τοῦ «ἰπταμένου ἀνθρώπου».

Κατόπιν ἐξεδιπλώθησαν αἱ πτέρυγες καὶ προσεδέθησαν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Τιάρκου, ἐνθὲ ὁ Γιέρακος τὸν ἐδίδασκε πῶς ἐπρεπε νὰ τοὺς κινή, ἵτιποτε εὐκολώτερον! Θὰ τοὺς ἐξέτεινε σταυροειδῶς καὶ θὰ τοὺς ἐμάζευε πάλιν ἡρέμα, μιμούμενος τὰς κινήσεις τῶν πτηνῶν.

— Ἄλλως τε, προσέθεσε, θὰ ἤμπορέσης νὰ γυμνασθῆς εἰς τὸν χειρισμόν ἀκινδύνως, διότι τὸ πρῶτον πείραμα θὰ τὸ κάμῃς δεμένος ἀπὸ ἕνα σχοινί, περασμένον εἰς μίαν τροχαλίαν, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἤμπορέσω νὰ σε κρατήσω εἰς τὸν ἀέρα.

— ὦ, ἀπεκρίθη εὐθαροῶς ὁ Τιάρκος, δὲν φοβοῦμαι! ἔχω πεποιθήσιν εἰς σὰς καὶ εἰς τὴν μηχανήν σου!

Ὁ ἐφευρέτης ἐθλίψε ζωηρῶς τὴν χεῖρα τοῦ παιδιοῦ καὶ ἰδὲ ἐπανεφέρην εἰς τὸν στύλον, ὅπου ἀνέμενον ὁ διευθυντής καὶ ὀλόκληρον τὸ προσωπίκόν του, ἀνυπόμονοι νὰ ἴδουν τὸ θαυμάσιον πείραμα.

Τὸν δένουν τότε τὸν καλὸν μας Τιάρκον ἀπὸ τὴν μέσση, καὶ μὲ τὸ σχοινί τὸν ἀνυψήσουν εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ μῆκος τοῦ στύλου. Φθάνει οὕτω μέχρι τοῦ μικροῦ ἐξώστου τῆς κορυφῆς, «Ἐντρομοὶ οἱ θεαταὶ εἶδον νὰ διπλώνεται ἡ μία πτέρυξ...» (Σελ. 254, στ. γ')

ὅπου πατεῖ καὶ στέκεται ὄρθιος. Δὲν ἔχει καιρὸν νὰναμετρήσῃ τὸ ἰλιγγιώδες ὕψος, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται, διότι ἀμέσως ἡ φωνὴ τοῦ Γιέρακα ἀντηχεῖ ἀπὸ κάτω: — Ἐμπρός! ... Ὁ Τιάρκος κλείει τὰ μάτια, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν αἴθυσαν ποὺ γαίανει ἐμπρὸς του, ἀπλόνηι τὰ πτερὰ του, καὶ

ἡσυχος, θαραλέος, τρελλός, πετᾶ εἰς τὸ κενόν...

ὦ, τί θαῦμα! ... (Ἄ) Αἰσθάνεται μίαν δύναμιν, ἡ ὅποια τὸν φέρει καὶ τὸν στηρίζει εἰς τὸν ἀέρα. Κινεῖ τοὺς βραχίονας, ὅπως τὸν ἐδίδαξεν ὁ ἐφευρέτης, καὶ εὐρίσκει εἰς τὸν ταψῆν μίαν ἀντίστασιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται. Δὲν πετᾶ καθαυτὸ, ἀλλὰ διὰ μίαν πτώσεως βραδείας, ἡρέμου καὶ λοξῆς, φθάνει ἀβλαβῶς εἰς τὸ ἔδαφος, τσεσσαράκοντα πόδας μακρότερα τοῦ μέρους, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἀνυψωθῆ.

Οἱ ὑπηρεταὶ χειροκροτοῦν, ὁ διευθυντής μειδιᾷ εὐχарιστημένος. Δὲν ἦτο ἴσως καθαυτὸ ὅ,τι εἶχεν ἐλπίζει, ἀλλ' ἦτο ἀρκετόν. Μόνον τὸ θάρρος, ἡ ἀρεθία τοῦ παιδιοῦ, ἐξηγάλλε τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅσον διὰ τὸν Γιέρακον, αὐτὸς πλέον ἦτο τρελλός ἀπὸ χαρᾶν. Τὸ ὕνεκρόν του ἐλάμβανε σάρκα. Καὶ ἔνθους, ἐναγκαλιζόμενος τὸν Ἰέρκον, ἐφώνασε:

— Πετᾶς! παιδί μου, πετᾶς!.. Σοῦ ἐρκίζομαι ὅτι δὲν ἐχρειάσθη διόλου νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινί διὰ νὰ σε κρατήσω. Ἀπόψε θὰ πετάξῃς ἄν τὸ πουλί!

— Ἀρκεῖ! διέκοψεν ὁ κ. διευθυντής· δὲν πρέπει νὰ κουρασθῆς περισσότερο. Σε προσκαλῶ εἰς τὸ τραπέζι. Θὰ πιούμε καὶ σαμπάνια! Ἐν τῷ μεταξύ — προσέθεσεν ἀποταθείς πρὸς

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 246.